

— Ахъ! Какво направихъ азъ клетки! Какво ще ми дойде до главата!

„Това не е вече отчисление, тукъ има нѣщо по-страшно!“ помисли си Славчовица. Исписаното по лицето на бѣдниятъ ѝ съпругъ отчаяние не ѝ оставаше никакво съмнѣние за ужасната бѣда.

— Мигаръ въ комплотъ се е мѣсилъ, па сега съ го подушили! каза си тя настрѣхнала, като си припомни, че сега ставаше една много-шумна политическа сѣдба . . .

— Чакай да ти кажъ, че какъ съмъ дошълъ отъ градската градина до дома, и неznamъ на земята ли съмъ стѣпалъ или на какво. Като излѣзохъ тази вечеръ отъ канцеларията, отидохъ да се порастѣпча насамъ-нататъкъ... Едното ми око сѣ играе . . . Растакахъ се тукъ-тамъ, па минувамъ край градската градина, да си додж. На тротуара, знайшъ, много свѣтъ, като мравки. Пакъ ми играе окото... Мислѣхъ си азъ: има нѣщо тука... Единъ иде срѣщу мене, поглежда ме, и азъ го поглеждамъ, отминуваме. Незнамъ какво ме бѣзнѣ. Обръщамъ се пакъ да го погледнѣ. Той се спрѣлъ, сѣщиятъ, на петъ крачки отъ мене и приказва съ нашия началникъ на отдѣлението. Пено! Министърътъ! Министърътъ билъ съ когото се срѣцнахме!

Жена му опулена чакаше да чуе страшното, което иде по-нататъкъ.

Плужевъ ѝен закри очитѣ съ рѣцѣ и остана тѣй неподвиженъ: само едно задушено пѣпикане искачаше измежду прѣститѣ му.

— Що се омѣлча? кажи по-скоро, че ми вадишъ душата отъ страхъ.

Плужевъ погледна жена си, гнѣвенъ!